

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. T., narozený dne ...**
státní příslušnost Ruská federace
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, Tis u Blatna 51
proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2020, č. j. KRPA-285140-10/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že v jeho případě postačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované, že by uložení mírnějších opatření bylo nedostatečné. Žalovaná v tomto ohledu nezjistila dostatečně skutkový stav věci. Žalobce uvedl konkrétní adresu, kde pobýval se svojí přítelkyní, jejím dítětem, svojí matkou a sestrou. Žalobce měl faktickou možnost, kde se ubytovat, není proto dle něj rozhodné, že neměl adresu pobytu hlášenou. Ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje, aby se jednalo o adresu hlášenou.
3. Žalobce dále upozornil, na vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná na straně 6 uvedla, že žalobce adresu pobytu neuvedl, což není pravda. Stejně tak žalovaná nepravdivě uvedla, že žalobce nemá na území rodinné příslušníky, jen bratra. Dle žalobce je proto třeba označit rozhodnutí za nicotné, či minimálně nezákonné. Napadené rozhodnutí nebylo dostatečně individualizováno.
4. Žalobce rovněž namítal, že nebylo respektováno jeho právo na soukromý a rodinný život, neboť jasně uvedl, že ve společné domácnosti pobývá se svou matkou, sestrou, přítelkyní a jejím synem, o kterého se společně starají. Žalovaná se měla dle žalobce vypořádat s tím, zda samotné zajištění nebude nepřiměřeným způsobem zasahovat do jeho soukromého a rodinného života.
5. Dle žalobce vzala žalovaná v potaz pouze ty skutečnosti, které mu jdou k tíži, tedy že není zapsán v rodném listě syna a že je uživatelem heroinu. Žalovaná se vůbec nezabývala tím, zda bude moci být dítě v péči jiné osoby a zda zajištění žalobce nenaruší vývoj dítěte. Žalovaná nejen nerespektovala čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, ale i čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce sice není otcem dítěte právně, ale fakticky se o dítě jako otec stará. Dle žalobce si žalovaná v tomto ohledu nezjistila potřebné podklady pro své rozhodnutí.
6. Žalobce odkázal na bod 6 preambule návratové směrnice, dle níž mají být zohledněny i jiné skutečnosti než jen neoprávněný pobyt cizince na území, k tomu ale v jeho případě nedošlo.
7. Žalobce proto s ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala pobytovou historii žalobce a uvedla, že žalobce mařil rozhodnutí o správním vyhoštění, když pobýval na území ČR od 7. 8. 2020 neoprávněně. S ohledem na jednání žalobce žalovaná shledala, že existuje důvodná obava, že bude žalobce výkon správního rozhodnutí o vyhoštění nadále mařit, proto nebylo možné uložení mírnějších opatření. Žalobce si svým opakovaným nerespektováním právních předpisů ČR zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, kdy žalované nezbylo, než přistoupit k jeho zajištění. Žalovaná dle svého názoru rozhodnutí náležitě odůvodnila. Co se týče rodinného života žalobce, jím deklarovaný vztah nelze dle žalované považovat za trvalý partnerský vztah. Zároveň není žalobce zapsán v rodném listu dítěte. Dle žalované rozhodnutí o zajištění žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III.

Obsah správního spisu a právní posouzení

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že bylo žalobci uloženo dne 8. 2. 2019 správní vyhoštění rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie v délce 5 let. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 13 A 9/2019-25, který nabyl právní moci dne 13. 5. 2019. Rozsudek Městského soudu v Praze potvrdil i Nejvyšší správní soud, který zamítl kasační stížnost žalobce rozsudkem ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 171/2019 – 24.
11. Žalobce byl povinen vycestovat do 12. 6. 2019. Dne 19. 6. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, který nabyl právní moci dne 7. 7. 2020, bylo potvrzeno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobce byl dle § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, povinen vycestovat do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, tj. do 6. 8. 2020. Žalobce z území ČR nevycestoval.
12. Dne 5. 11. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie. Stejného dne byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, z něž vyplynulo, že žalobce do ČR přicestoval v roce 2012 a od té doby se na českém území nachází nepřetržitě. Rozhodnutí o správním vyhoštění si byl vědom. Dle svých slov ale nevěděl, že bylo řízení ve věci jeho mezinárodní ochrany ukončeno. V ČR bydlí na adrese X ve společné domácnosti se svou matkou, sestrou, partnerkou české státní příslušnosti a svým dítětem (nar. ...). O své dítě se stará, a proto by ukončení jeho pobytu nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Není zapsán v rodném listě dítěte, neboť není jeho biologický otec. Ale chce ho adoptovat. Je uživatelem heroinu, s přestávkami ho užívá již 10 let. Pracuje na brigádách, stálou práci nemá. Vykonává obecně prospěšné práce dle uloženého trestu. Nemá oficiálně hlášenou adresu, ale zdržuje se na adrese X. Finanční prostředky na složení finanční záruky nemá.
13. Dle opisu z evidence Rejstříku trestů se žalobce opakovaně dopouštěl úmyslné trestné činnosti, přičemž naposledy byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 29. 4. 2020 k obecně prospěšným pracím ve výměře 200 hodin.
14. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobce zajistila dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalovaná uvedla, že žalobce opakovaně porušuje právní předpisy ČR a jeho jednání svědčí o tom, že nechce opustit území ČR. Uložení mírnějších opatření by nebylo dle žalované účelné. Na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce nesdělil konkrétní adresu svého pobytu a nemá kromě bratra na území rodinné příslušníky. Dále ale konstatovala, že s ohledem na žalobcovo jednání, jeho trestnou činnost a nevycestování z území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je třeba přistoupit k jeho zajištění. Dle žalované nebude nepřiměřeně zasažen jeho soukromý a rodinný život, ani s ohledem na společné soužití s občankou ČR. Dle žalované je tvrzení žalobce stran jeho syna pouze účelové.

15. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že žalobce v zajištění požádal o mezinárodní ochranu, a byl proto dne 9. 11. 2020 zajištěn dle § 46a odst. 5 zákona o azylu.
16. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce byl zajištěn dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví následující: *„[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění“*
18. Dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince:
 - a) *„povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*
19. Ustanovení § 123c zákona o pobytu cizinců dále upravuje podrobnosti týkající se složení finanční záruky.
20. Zdejší soud předesílá, že zajištění cizince představuje mimořádný institut cizineckého práva. Lze tedy přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření má obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Aby mohlo být některé ze zvláštních opatření uloženo, musí být splněny určité předpoklady. V první řadě musí být cizinec vůbec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Dále se předpokládá, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění či vycestování se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění či vycestování mařit, nelze dle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38 není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštních opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.
21. V první řadě je třeba uvést, že soud neshledal nicotnost napadeného rozhodnutí. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. [6 A 76/2001-96](#) *„nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za*

rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti... přiblíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky... nemohou způsobit... nicotnost.“ V uvedeném případě rozhodl o zajištění žalobce k tomu věcně příslušný orgán, tedy Policie ČR dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Je sice pravdou, že na straně č. 6 žalovaná neuvedla přesné informace o skutkovém stavu (že žalobce neuvedl adresu svého pobytu a že nemá na území rodinné příslušníky), nicméně nejedná se o takovou vadu, která by způsobovala nicotnost, neboť ze zbytku odůvodnění jasně vyplývají konkrétní okolnosti případu žalobce. Rozhodnutí o zajištění žalobce obsahuje veškeré náležitosti správního rozhodnutí.

22. Zdejší soud neshledal ani nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Přes výše uvedené pochybení je zjevné, jakými úvahami byla žalovaná vedena a z jakých důvodů přistoupila k zajištění žalobce a nevyužila zvláštních opatření za účelem vycestování. Rovněž z podané žaloby vyplývá, že žalobci jsou závěry žalované zřejmé a polemika spočívá v otázce zákonnosti napadeného rozhodnutí.
23. Žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, neboť neshledala, že by žalobce zmíněná opatření skutečně plnil a tedy že by bylo jejich uložení účinné. Dle žalované je z jednání žalobce patrná snaha vyhnout se vycestování z území České republiky. Žalobce si byl vědom rozhodnutí o správním vyhoštění a dle žalované se měl o průběh řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu zajímat.
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Každý z důvodů pro zajištění cizince stanovený v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nabízí správnímu orgánu odlišně velký prostor pro možnost uložení zvláštního opatření. Zvláštní opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, přičemž toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění.
25. V daném případě žalobce již nerespektoval uložené správní vyhoštění a v rozporu se svou povinností vycestovat, setrval na území České republiky. Nerespektoval ani povinnost stanovenou v ustanovení § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to vycestovat ve lhůtě 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce kromě toho v minulosti, konkrétně od roku 2006 do současnosti, opakovaně páchal trestnou činnost, což svědčí o nerespektování právního řádu České republiky z jeho strany.
26. Skutečnost, že žalobce nemá hlášenou adresu pobytu, není důvodem pro neuložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to zvláště za situace, kdy žalobce uvedl konkrétní adresu, kde se s rodinou zdržuje. Nicméně soud se ztotožnil se závěrem žalované, že v daném případě by nebylo uložení mírnějších opatření za účelem vycestování namísto zajištění účelné. V případě žalobce existovalo nebezpečí, že by žalobce mírnější opatření neplnil a z území by nevycestoval, čímž by mohlo dojít k ohrožení realizace jeho správního vyhoštění. Ze stejného důvodu žalovaná správně nepřistoupila ani k uložení mírnějších opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) stejného

zákona. Finanční záruku ve smyslu 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebyla složena.

27. Co se týče námitky týkající se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, ani tu neshledal soud jako důvodnou. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná nepopřela sdílení domácnosti žalobce se svou družkou, občankou ČR, s ohledem na jednání žalobce ale neshledala nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
28. Soud v první řadě upozorňuje, že otázkou zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgány i správní soudy náležitě zabývaly s ohledem na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Přestože bylo shledáno, že žalobce má na území České republiky rodinné příslušníky a rodinný život zde realizuje, veřejný zájem na jeho správním vyhoštění s ohledem na rozsáhlé páčání trestné činnosti převážil. Stejně závěry lze učinit i v případě zajištění žalobce. Jestliže bylo jako zákonné shledáno správní vyhoštění žalobce, kdy mu byl zakázán vstup na území Evropské unie v délce 5 let, nelze považovat odloučení od jeho rodiny po dobu 90 dnů jako nepřiměřené. V daném případě převážil veřejný zájem na zajištění žalobce za účelem realizace jeho vyhoštění nad jeho rodinným životem.
29. Tento závěr nemění ani skutečnost, že se žalobce dle svých slov stará o syna své přítelkyně. V první řadě je třeba uvést, že chráněny jsou nejen pokrevní rodinné vazby, ale i ty faktické. Pokud se žalobce stará o syna své přítelkyně jako o vlastního, může být jeho rodinný život zasažen. Nicméně, v daném případě je zároveň nutné upozornit, že v řízení o správním vyhoštění žalobce své vazby k synovi přítelkyně vůbec nenamítal, natož aby se o něm jakkoliv zmínil, přestože se syn měl narodit v roce 2018 a řízení o správním vyhoštění probíhalo v roce 2019. V řízení o správním vyhoštění ani v současném řízení o zajištění žalobce nebylo namítáno, že by se o dítě nemohla postarat sama matka, případě s pomocí rodiny žalobce, která rovněž pobývá na území České republiky. Soud tedy ani v tomto ohledu neshledal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, která by porušovala čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Dítě může po dobu zajištění žalobce a jeho následného správního vyhoštění setrvat se svou matkou, proto nelze tvrdit ani porušení jeho nejlepšího zájmu dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
30. Dle soudu žalovaná zjistila skutkový stav věci dostatečně, aby mohla rozhodnout o zajištění žalobce. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení a musí k němu dojít v krátké lhůtě do 48 hodin od omezení cizince na svobodě, nelze proto po správním orgánu očekávat rozsáhlé dokazování. Žalovaná se přitom dostatečně zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce, aby si učinila závěr o zákonnosti jeho zajištění.

V.

Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na výše uvedené neshledal soud v daném případě žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně